

יחידת טילי קרקע-קרקע סובייטיים

לפי נתוני העתונות הצבאית באמריקה ובאירופה

למעלה: אנשי הצותים חובשים את כובעי השריונאי הקל והיעיל. התצלום מראה כי משגר זה הנו קטן יחסית. **למטה:** סוללותיו של גדודי טילים בדרכן בהרי הקרפטים. בתמונה זו נראים רק המשגרים עצמם; אך לסוללות אלה גם כלי רכב רבים אחרים — לצרכי פיקוד, קשר ותחזוקה.

מפקד הסוללה עם המשקעים שלו ב"קבוצת פקודות".

ליחידות הטילים שבצבא ברה"מ — שני שיוכים חיליים שונים, בהתאם לעצמתם, טווחם ותפקידם של טיליהן: או שהנן חלק מהארטילריה הסובייטית — או שנמנות הן על החיל העצמאי של "הגייסות הטיליים האסטרטגיים". חימושו הטילי של הצבא הסובייטי, גדל כידוע, בהתמדה; בזה אחר זה מוקמים גדודי טילים נוספים ומוכנסים למסגרותיהן של העוצבות המתאימות. לכל הטילים האלה — ראשי הנפץ גרעיניים (אם כי אין, כמובן, דבר זה מונע כי הטילים קצרי הטווח יצוידו גם בראשי הנפץ "מקובלים").

סדרת התמונות מציגה סוללת טילים מסוג Frog-2 (לפי הכינוי המקובל בנאט"ו). זהו טיל-ארטילרי קל, בלתי-מונחה. למנוע הרקטי שבו, הפועל בדלק מוצק, זמן-שריפה של 3 עד 4 שניות. טווח הטיל — 27 ק"מ. יצוב הטיל במעופו מושג באמצעות ארבעה משטחים שבחלק האחורי של הטיל (אך לפי ידיעות אחרות, גם טיל זה — כטילים סובייטיים מהדגמים האחרים הדומים לו ביסודם — הנו בעל יצוב כפול; הוא גם מיוצב-סיבוב). קוטרו של ראש-הנפץ — 60 ס"מ; קוטר המנוע — 30 ס"מ; אורכו הכולל של הטיל — 9 מ';

משקלו — 2450 ק"ג. מניחים כי עצמתו של ראש-הנפץ הגרעיני מגיעה ל-20 קילוטון.

כמשגר משמש מרכבו של הטנק-האמפיבי הקל PT-76, שמשקלו כ-15 טון וטווח-פעולתו בין 225 ל-240 ק"מ; מהירותו המכסימלית על כביש — 33 קמ"ש; המהירות במים — בין 8 ל-11 קמ"ש. בחירת רכב-נושא אמפיבי דוקא נובעת מן

הכנה ליריה: אישיות
משחרר את ה"מזקף"; אנ
שיקשור מחקניים קשר-קוי
אל עמדת-ניחול-האש.

העובדה כי טיל זה הוא מטיל-היסוד הטקטיים, "קצרי-הטווח",
של הצבא הסובייטי (בערך במקביל ל"הונסט ג'ון" שבצבא
ארה"ב), ובהיותו נלווה אל גייסות-השדה המתמרנים, חיוני
לגביו הכושר האמפיבי.
סוללה של טילי "פרוג'2" מורכבת משני כלים.

המשגר מוכן ליריה; הצות,
הניצב בידכתי המשגר ער
רך בדיקות אחרונות.

„צבאות-שריון”- ומבנה עוצבותיהם

רגית, אך המתמדת, של יחידות הנדסה, יחידות קשר ויחידות אחרות לרכב משוריין, ובחלקו זחלי, מתחילה להתגשם בפועל אותה „תפיסה אידיאלית”, שלפי כמה סברות ב־1940 כבר הגשימה אן, כביכול, הגרמנים בחלק מצבאם: „צבא משוריין”, על כל חלקיו ושלו־חותיו.

ממילא מסתבר כי לנוכח הרכב ודמות חד־שים אלה של הצבאות — מתעוררת השאלה, מה צריך להיות המבנה התכליתי ביותר של הצבא בכללו ושל עוצבותיו, בטרם ית־אפשר לפתור שאלה זו — מן הראוי להתבונן היטב בדוגמאות שכבר קיימות בפועל. דוגמאות אלו קל להעלות מהסקירה על הצבאות הערוכים זה־מול־זה באירופה, הני־תנת בנספח „צקלון” המצורף בסוף חוברת זו, והמתארת את הקווים העיקריים של הרכבם וארגונם. ולשאלה: „מה המבנה ה־תכליתי ביותר?”, עוד נשוב ונדון ב„מערכות”.

ניה — אך גם שם כבר החל ב„ברידגות־הרגלים” המעבר להסעה בנגמ־שים וחליים כלילי־שריון.

השם „דיביזיות־רובאים ממונעת”, שניתן לפני שנים אחדות לכל אותן דיביזיות בצבא־בריה״מ שאינן „סנקיות” — אינו צריך להטעות איש: אלו הן דיביזיות ממונעות מובהקות, אשר משקל שריוןן הסנקי הכולל — 241 כלי רכב־קרב־משוריין (או 251 לפי חישוב אחר) — עולה בהרבה על זה שבדיביזיות־הסנקים ה־גרמניות. שפלושו לרוסיה ב־1941; ומצבת ה־נגמ־שים שלהן, לכשיתמלא התקן, תגיע ל־445; ואין כל דמיון, פרט לדמיון מילולי, בינו לבין דיביזיות־רגלים ממונעות, דהיינו חיל־רגלים מוסע במשאיות או ברכב אופני בלתי־לוחם דומה.

גם הארטילריה שבצבאות אלה לובשת בחלקה הניכר (והגדול בהתמדה) דמות של אר־טילרית־שריון מובהקת. ועם ההעברה ההד־

סקירה על הרכבם וארגונם של חמישה צב־אות (הסובייטי, האמריקאי, הבריטי, הצרפתי, המערב־גרמני), אשר לכל הדעות מיצגים ב־מידה מקפת־דיו את הקיים והמתחדש כיום בצבאות־היבשה, מעלה עובדה מאלפת ומעור־רת־מחשבה: צבאות אלה, כמעט כולם, מור־כבים עוצבות־שריון בעיקרן — במידה הרבה יותר גדולה מאשר אותן „ארמיות־השריון” הגרמניות שפעלו בחזית־המזרח ובזירת צפון־אפריקה ב־44—1941; ואחוז רכב־השריון, ל־עומת עצמתן המספרית של עוצבות אלו ב־כוח־אדם, עולה בהרבה על זה שבאותן אר־מיות, אשר בעבר, ראה בהן העולם את סמל המחז־המשוריין. בכל צבאות אלה, חלקן של הדיביזיות (במקרה הבריטי — הברידגות) הסנקיות־בעיקרן הוא בין רבע לחצי; ואילו כמעט כל יתר העוצבות הנן, או שתהיגה ב־עתיד הקרוב, מושתתות על חיל־רגלים־משוריין (הפיגור הבולט בנדון הסתמן בצבא־בריט־